

[Finansministeren.]

normale omstændigheder. Forholdene er imidlertid af særegen art, og vi må derfor også anstille særegne overvejelser. Derfor tror jeg også, at merindkomstskatten repræsenterer en tanke, som vi må tage med i de kommende forhandlinger.

Når det ærede medlem gjorde en bemærkning om en tjenestemandskommission, skal jeg sige, at det er jo ikke længe siden, vi har haft en lønningskommission, og det er heller ikke længe siden, der blev givet et ekstra tillæg til tjenestemændenes lønninger, men jeg skal ikke principielt afvise en overvejelse af dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard meddelte, at merindkomstskatten ville give 30 mill. kr. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede medlem har det, jeg kender ikke selv nogen provenuberegning. Som jeg sagde i tirsdags, er det næppe muligt at beregne noget bestemt tal.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard dernæst sagde, at vi skulle have større besparelser på statsbudgettet end dem, jeg havde nævnt, og mente, at det burde nærme sig det dobbelte, er det en tanke, som man principielt må medgive sin sympati. Det vil imidlertid nok vise sig, at der her ville blive betydelige vanskeligheder. Men vi har jo siddende et spareudvalg, hvoraf, såvidt jeg ved, det ærede medlem er medlem, og jeg venter i den nærmeste fremtid at høre om de resultater, som dette udvalg er nået til.

Det ærede medlem fremsatte videre et par bemærkninger vedrørende de foreliggende lovforslag, som jeg gerne vil tage op i sammenhæng. Han udtalte om et par af lovforslagene, at de i nogen grad ramte i flæng. Det er naturligvis klart, at når man ikke, sådan som det ærede medlem hr. Øllgaard ønskede, kan sondre mellem flidsgevinst og inflationsgevinst, og jeg kan tilføje, at der kunne måske være andre slags gevinster også, kan det ikke nytte at nægte, at man til en vis grad behandler uensartede tilfælde ens. Det gælder iøvrigt om alle skatter, at de til en vis grad rammer i flæng, det kan ikke undgås, og det er klart, at jo større den samlede skattebyrde bliver, des større er ulemperne. Skal man komme dette til livs, må man have undtagelsesbestemmelser og klausuler af forskellig art. Men her kommer jeg til den anden bemærkning, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde, idet han kritiserede den store administrationsbyrde, som disse lovforslag ville medføre. Det kan heller ikke nægtes, at de medfører en vis administrationsbyrde, men det er klart, at jo flere

klausuler, jo flere undtagelses- og dispensationsbestemmelser vi skal have flettet ind, desto større bliver den administrative vanskelighed ved at føre det igennem. Der må her finde en praktisk afvejning sted. Hvis man vil have en 100 pct. matematisk retfærdighed og ligelighed i alle mulige tilfælde, så bliver de administrative byrder meget store.

Det ærede medlem spurgte mig, hvilke planer regeringen har med hensyn til kaffe- og sukkerrationeringen. Jeg kan sige, at regeringen har ingen planer om ændringer på dette punkt.

Det spørgsmål vedrørende pristalsproblemet, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stillede, vil han kunne finde svaret i min tale i tirsdags — det står i fortrykket sp. 601—602.

Når endelig det ærede medlem spurgte mig, om udbytter og priser kan være fri i den nuværende situation, ved jeg ikke, om det skal opfattes sådan, at det ærede medlem ønsker en udbyttebegrænsningslov. Regeringen har naturligvis også haft dette spørgsmål med i sine overvejelser. Vi har principielt ment, at beskatning er en rimeligere form for pengeinddragelse end udbyttebegrænsning. Hvad angår priser, er vi jo allesammen enige om, at priser ikke kan være fuldstændig frie i den nuværende situation; det mangler der endda betydeligt i. Derfor har det høje ting jo også i dag forlænget prisloven, bl. a. med det ærede medlems og min stemme.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke fremsatte forskellige principielle økonomiske betragtninger, som det næppe vil være nødvendigt at jeg kommer ind på ved denne lejlighed, idet de jo ikke allesammen direkte angik de foreliggende lovforslag. Jeg skal blot af hensyn til lytterne sige, at når det ærede medlem nævnte, at hans parti gik imod kronens devaluering, men samtidig ønskede at frigive kronkursen, så kan ingen, der kender dansk økonomi i dag, være i tvivl om, at en frigivelse af kronkursen i praksis ville have betydet en devaluering, der var væsentligt større end den, vi fik. En fri valutakurs, som man ganske rigtigt, som det ærede medlem sagde, har det i Canada, kan man praktisere i et land, der står økonomisk stærkt, som Canada gør det, et land, der har balance i sin økonomi, og som måske oven i købet er ovenpå, som Canada er det; der kan man tale om noget sådant, men Danmark er jo ikke for øjeblikket i den situation.

Når det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde, at han ville foretrække bunden op-